

ние идем

Ние падахме. Нас ни поражаваха.

Но сред отчаяните мъки ние все пак викахме: „Ние пак ще се явим, ще поидем!“

Сиви дни плъзнаха по земята.

Закриха се червените зари, забравиха се надеждите и съмнението за-
мести порива.

Ту яростно удряше в камъните, ту с черна тъга залягаше из долините
вятъра — бездомен скиталец; притайваше се печален и измъчен.

Ала всепак, събирайки своите последни сили, той вихрено се понасяше
из заспалите висини, в миг разпръсваше ленивите облаци и показваше слън-
цето; пак стремглаво той падаше от висините, буйно завъртваше мъглата из
низините и с пронизателен писък прорезваше далнините: „Ние пак ще се
явим, ще дойдем!“

